

Број 58 – 59 – 60 Београд, јануар — април 2022. Година VIII

ФАНТАЗМАГОРИЧНА ИСТОРИЈА

Свеска Петнаеста — ИЗ НЕОБЈАВЉЕНИХ
РУКОПИСА ВАЛТАЗАР ПРЕВАЛЕЗ

Наставак

ПОТЕМКИНОВА СЕЛА

9.
Шедесетогодишњак сам. Свашта сам претурио у животу преко главе и свачега сам се нагледао. Не један мој вршњак успео је да објави сабрана или изабрана дела о трошку народа. Ја сам своја једва објавио, и то први пут као пилот издање, а други пут као дигитално непрофитно издање – о с в о м т р о ш к у! (Као Настасијевић, или као Бора Станковић *Нечисту крв* некада. Ја признајем да сам *неуспешан писац, и знам да нисам једини*. Исто тако, врло добро знам, да се сав тај наш тзв. данашњи књижевни успех своди на нешто незнатно, тужно, бирократски кочоперно, на нешто што може стати у једну кутију за ципеле испод ормана или кревета...

Ја знам да ће све то покрити дебеле *наслаге прашине*. Јер сви ти књижевни успеси стечени овде на Балкану у другој половини 20. века морају проћи *то стање таложена прашине*. Доиста, то је видљиво у библиотекама! То је видљиво и тамо где се рециклирају тиражи тзв. тиражних писаца по укусу неколико умишљених и амбициозних универзитетских професора – промашених уредника! Предлажем да проверите, ако не верујете: довољно је да дела тих тзв. успешних наших писаца оставите било где на отвореном месту, у соби или напољу, па ћете се брзо уверити како ће их прашина нападати...

Било би добро да овде има успеха макар у било чему, у поезији, прози, у организованости друштва. Али мени се чини да је овде *најуспешнији најгори неуспех, који је у знаку Нуле*.

Ако још увек нисмо стигли до броја Један, то значи, како би Шејка рекао, да не можемо ићи надаље, тј. да нема квалитативне промене. А када отворите тзв. културне додатке српских високотиражних дневника, тамо вас заплусне вампирска фотогеничност генија,

који вас лецну својим месарским и парохијским изгледом. Ко су ти људи који покушавају да буду паметни, оригинални, отмени?...

Ех, новајлије у свему, манипулатори и манипулисани, знате ли да *отменост служи човеку који је има да би сакрио своју величину*? А величина није сама себи циљ, већ средство да се постигне ништавило. Јер и ништавило је речитије и делотворније од онога у шта већ пола века покушавају да нас убеди као у успех.

Ако су Рембо, Кафка и Настасијевић људи очитог и непорецивог неуспеха, можете ли замислити, ако се поштено и дубље удубите, где су ови данашњи дигнути високо, као паунови ноћу, у највише крошње столетних дудова? Не дај боже да се ступи нека олујина, невреме, све би то љоснуло у трену и разбило се у парампарчад. Јер тај наметнути успех нема крила, као паунови....

недеља, 27. септембар 2009. - Видети више
[>>>>>>](#)

ПЕСНИЦИ БЕЗДАНЕ КЊИЖЕВНОСТИ ИСПАРАВАЈУ НА ЗВЕЗДЕ

Дневник Анонимуса Пепита:
На свету постоји неколико песника који познају генеалогiju, и који су у дубљој вези са њом

Шта значе ове речи:

«Премало песника познаје генеалогiju. Кад би је познавали, не би рекли: Ја, већ: Бог. И не зато што је он извор суза – његове су очи овлажене само дахом смртника – јер ми не можемо друкчије плакати него у Њему.

Божје сузе, наше су. Свеци немају потребе да то знају. Што се Бога тиче, он не треба да зна да има смртника који испаравају на звезде. Уплашио би се и својим дрхтањем, тресао сузе, а ми бисмо нестали у сопственом мору...» ?

На свету постоји неколико песника који познају генеалогiju, и који су у дубљој вези са њом. То су они песници чија се мисао завршава Богом. Такви су нагнути над бездан бездане књижевности.

Песници бездане књижевности испаравају на звезде. Великани официјалне, бирократске књижевности испаравају у мемљиве маузолеје и досадне читанке...

уторак, 01. фебруар 2011.
Видети више [>>>>>>](#)

ДУБОКА КЊИЖЕВНОСТ ПРОТИВ ДУБОКЕ
ДРЖАВЕ : Не, ни ја не могу да заспим...

... Не, не могу да заспим...не иде, док читам, слушам....док ми неко нешто прича ...не иде....али затвори очи?? не -- не иде... (из једног писма)

Тако ми у свануће пише лабуд, фламингос, и ја не знам зашто мислим на крикове паунова које сам слушао у једно свитање журећи на железничку станицу у суседном селу. Давно.

Хладно ми је око срца, не знам због чега. Можда од страхова који и мени долазе, Све чешће, оном стазом, посутом цветом багрема, којом долази и оно неизрециво? Бог.

Али откуд цвет багрема, сада? То је снег, читаве планине снега, и отуда долази **то**, од немира, од севера...

Ноћу ми долазе, Међаве, *ко зна откуда*, вејавице година,

векова, миленијума. Бабини укуви.

Од којих се једва ишта види.

На истој се ватри печемо? Не, и у томе је ствар.

Да на истој жеравици поскакујемо...

друкчије бисмо песме певали, брале!

Од сличне студени цвокоћемо, призивајући заштиту анђела, Свемогућег, и домаћих светаца.

Као да нас бог припрема изокола за нешто огромно, и дубље од сваког заборавана.

Сан из кога се више нећемо пробудити.

И који има смер два најизглед паралелна пута крај једног великог језера. И којим да кренеш, пртином, или по танкој покорници леда *Куда ћеш стићи?*

Куда стиже лаковеран човек.

Кога је скоро све преварило?

УЛАК или застава „Заветина“

*Ове новине не финансира
министарство културе, већ
филантропи из Србије, Европе и
света, зато су оне можда једине
независне новине на Балкану!*

ЗАВЕТИНЕ+ ISSN 2406 – 0399

излази најмање 4 пута годишње * Штампа се само на папиру од броја 10-11/2019 * Цена штампаног броја 300 дин. Дигиталног примерка (ПДФ - путем електронске поште 130 дин) * Годишња претплата за Србију 2000 дин.* За Европу 40 евра * За Америку и Русију 50 долара Одговорни уредник **Бела Тукадроз** * Заменик уредника *Александар Лукић*. * Изд. Сазвежђе ЗАВЕТИНЕ (Мирослав Лукић), 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13, тел. +381653006950. * Припрема и штампа: Бела мануфактура Ptees. - Рукописи се не враћају. Прилози се хоноришу према могућностима "Заветина" Секретар редакције др *Димитрије Лукић*. Од броја 5 новине се штампају на папиру и на Цду. Ликовно решење знака *прејезивања* часописа: *Рајомир Павић Звишки*.

© Copyright обавезан, Мирослав Лукић

УПУТСТВО ЗА ПРИПРЕМУ РУКОПИСА

Да бисмо објавили прилоге, или вести које нам шаљете, морају бити кратки, тачни, потписани и откудани ћириличним или латиничним писмом српске азбуке, иначе бацамо... Тачније: потрудите се да у предмету (subject) имејла прво напишете своје презиме. Електронску пошту шаљите на адресу miroslav7275@gmail.com. Текстове шаљите као Word dokument (.doc) опцијом attach a file, у фонту Times New Roman или Arial, откудане ћириличном тастатуром. Нове књиге, часописе, обична писма или фотографије, шаљите на адресу "ЗАВЕТИНЕ+" - Мирослав Лукић, 180 309 Београд Улица Сердар Јанка Вукотића 1/13

Тај звук цитре, или окарине?
Има укус горке судбине, од које силази низ
кичму таква језа. Каква језа!
Какве мисли! Закони наслеђивања,
тестаменти, усмени или писани, сведоци,
наследници првог реда. Не, ни ја не могу
да заспим... или ако и заспим, онда се
пробудим усред таме, ... *не, ову несаницу не
шаље љубав, радост, узбуђење пред
путовање...не, не...*

То што надолази, у колони по снегу,
као патке - Парке, наступа низбрдо,
према језеру – Наступа по снегу, који није
рашчишћен, већ утабан ...

И сваки корак одјекује као индијски
инструмент под највештијим прстима,
највештијег уметника... Каква је то музика,
Ко је може зауставити?

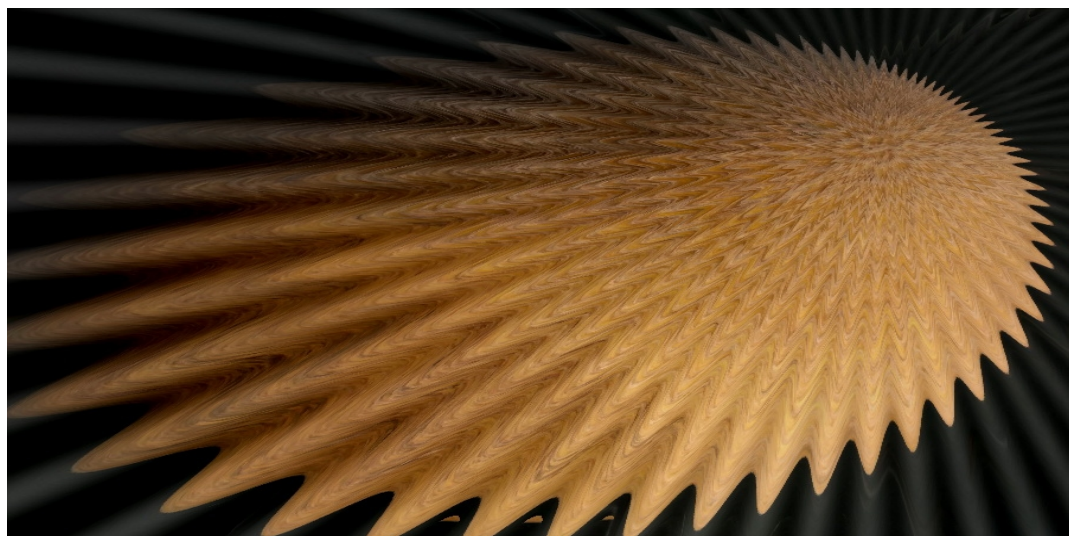
Те патке-Парке?*

(Ноћу, понекад, фебруар 2018)

* Белешка започета очи Бурђевдана 2020. године, у Звизду. — Знали смо да постоји тзв. „дубока држава“ - монструм, којим управља Сотона — тада, када сам бележио горње редове, али ни изблиза нисмо били упућени у њене тајне планове, или појединости, које су почеле незадрживо да испливавају у јеку директног сукоба *суверениста* и *глобалиста* у САД – првих месеци 2020, и нарочито од тренутка када је подигнута оптужница у Калифорнији против два бивша америчка председника и читавог низа личности и институција, милијардера и моћника. У јеку тзв. планетарне пандемије Короне, оживеле су легенде да је дошло последње време, да је стигао најављени Непоменик (Антихрист), који је стекао такву моћ какву нису имали бивши господари света (Рузвелт, Черчил, Стаљин, Хитлер). ... Горње редове сам писао у јужној Шведској, осећајући неке неизрециве слутње, које су наставиле да долазе шуњајући се као неке мутне сенке, и средином фебруара 2020. када смо наврат на нос кренули из Шведске у Србију. - Мој возач није морао да крене са мном; и камо среће да није пошао! Кренуо је, као да су га очарале патке-Парке....

(Манастир Манасија, после Бурђевдана 2020.)

израсла и ви који је хвалите знате добро – како, и не правите се наивни. Ако су вас објављивали, у реду, могу да разумем – вашу комунистичку носталгију, или како се већ то зове; али, надам се да је прошло то време када ће „П.“ моћи да васкрсне; а и зашто би? У дну књижаре у Кнез Михаиловој слика пок. и трагичног Геце Кона налази се у дну... Потиснута је, као што је Кон, тј. успомена на њега потиснута. Зашто неко не поради на томе да се оснује, обнови Изд. предузеће Геца Кон ад.? Доста је било комесара у „П“, од Ђопића до Куленовића и осталих...

Инсистирам да овај текст не скраћујете, и надам се да нећете, да је то прошло време...

Извор: **Политика**: >>>>>>>>

ПОСЛЕ ДУТЕ АГОНИЈЕ – ДУЖЕ ОД ЧЕТВРТ ВЕКА – ДОШЛА ЈЕ НОВА ПОШАСТ, КОРОНА, ВЕЛИКА ЛАЖ, АНТИХРИСТ, СОТОНА...

ПОЧЕТАК И КРАЈ, ДУГО ИШЧЕКИВАНЕ МЕЉАВЕ или о нечему о чему су свуда – најчешће – ћути

Књижевни часопис **ЗАВЕТИНЕ+** објавио је у броју 3. (Београд, субота 21. април 2014), у оквиру рубрике **НЕИЗБЕЖНО (Превредновање)** „ФУСНОТЕ ВРЕДНЕ ПОНОВНОГ ЧИТАЊА“, подужи, веома критички текст на преко 6 великих стубаца. Сви прозвани тамо – или нису видели тај број часописа, или јесу, али су одабрали ћутање као одговор. Ко ћути – деветорици одговара, кажу. У време док је припреман тај број часописа, понудио сам СКЗ, рукопис мог новог романа- наравно, главном уреднику. Одговор је брзо стигао, али не од уредника којем је рукопис био упућен, већ од трећег лица. Навешћу фотокопије мог писма и одговора СКЗ, али пре тога бих замолио, евентуалног читаоца, да прелиста, прво – једну моју дужу „песму“ (Фрагмент отет од ветра), и друго, тај текст који спомињем из часописа **ЗАВЕТИНЕ+**, бр. 3. Па онда нека све то сравни и изведе закључак за себе.

Ја немам другог избора до да објавим све то, што ће чинити овај текст у целини, овде, као и да сачекам да неко од издавача у Србији објави тај мој роман, који ми је СКЗ вратио и не прочитавши га са провидним изговором. Кажем провидним, јер само после неколико дана након што сам добио одговор СКЗ, видео сам да овај издавач позива на промоцију нових књига, не једне него више нових књига. Дакле, друге књиге може да трукује, не и БелаТукадрузове...

ФРАГМЕНТ ОТЕТ ОД ВЕТРА

ЛУКИЋ МИРКО – СКЗ (Кучево, 13. април 1968). – Нуди Задружи збирку песама ПОКИСЛО ЦВЕЋЕ (1 л. ; 29 x 20 ; п. р. ; лат.). СКЗ – МИРКУ ЛУКИЋУ (Београд, 3. јула

1968). – Секретар (Н. Стипчевић) одговара да Задруга нема едиције у којој објављује збирке песника почетника (1 л. ; п. м. ; ћир.). (Светлана Стипчевић : КЊИЖЕВНИ АРХИВ СРПСКЕ КЊИЖЕВНЕ ЗАДРУГЕ 1892 – 1970, Београд, СКЗ, 1982, стр. 181)

Свако може за једну ноћ и бог постати, сматрао је Проперције, и бесмртан постати, ако му драгана, Цинтија поклониле више њих.

Ко је упознао бесну љубав, истинску љубав која не зна ни за какву меру и ограничење, ко се ко Амор родио на селу између говеда и неукротљивих кобила, ко је пио на гозбама из чаша од буковог дрвета, ко је уживао у тишини, и живео задовољно у усамљеним шумама, коме се у тами у игри драгана отимала, да би му затим груди обнажила и пољупцем отварала сањиве очи – тај није измислио страхан мач, нити је суров и грозан човек. Више је налик на ратара који је упрегао волове у плуг, и у миру лозу однеговао и вино сачувао у бурадима. Он, ма шта га снашло, вози кући из шуме на колима жену и децу. И његов алат, мотика и раоник, блистају и на киши, док оружје сурових најамника у мраку рђа. Нећу се бојати старости, ако остарим као селак. Волим да будем тамо где се још увек ору дубоке бразде и засејава здраво семе. Где се нешто ново заиста рађа (дете, лист, киплингovski мајмунски град у џунгли, МУЗЕЈ ЖИВЕ ТРАДИЦИЈЕ, бачија или црква, рибањак или испирање злата из шљунка) и можда баш томе треба захвалити, што скренух са уобичајеног правца и уместо на Зелени венац пођох са ветровитих калдрмисаних улица старог Београда (Задарска) у најближу књижару. У тој књижари се књиге могу слободно прелиставати, и тако после Атласа корола, налетех на књижурину **КЊИЖЕВНИ АРХИВ СРПСКЕ КЊИЖЕВНЕ ЗАДРУГЕ 1892 – 1970**, где у одељку ПРЕПИСКА С ПИСЦИМА (1 – 448), срећеном по азбучном реду, прочитах на крају слова Л – не верујући својим очима – редове цитиране горе. Књижурина беше објављена пре тринаест година и ја сам је, ево, први пут прелиставао тек сада, као четрдесетпетогодишњак. Када сам 13. априла 1968. године понудио СКЗ своју прву збирку песама ПОКИСЛО ЦВЕЋЕ, нисам имао ни пуних осамнаест година. Био сам ученик трећег разреда гимназије, и радије сам читао Бодлера и Адија, и неке друге европске песнике. Ја се добро сећам како је изгледала та збирка, али сам заборавио наслове песама, и НИСАМ ЈЕ САЧУВАО! Јесам ли је бацио? Спалио? Као кроз дим недавне прошлости, могу да се сетим летњег дана када је стигао Одговор секретара СКЗ, али не и тога шта је било са рукописом. Негативан одговор беше нешто непријатно, зато сам на то скоро сасвим заборавио. И никада се тога више не бих ни сетио да случајно не налетех на књижурину **КЊИЖЕВНИ АРХИВ СРПСКЕ КЊИЖЕВНЕ ЗАДРУГЕ 1892 – 1970**, где, прочитах на крају слова Л – неверујући својим очима – редове цитиране горе...Колико је још таквих ствари на које сам сасвим заборавио и којих се вероватно никада нећу ни сетити?

Ништа не треба уништавати! Ни одбацивати сасвим. Чак ни концепте писама, верзије песама, есеја, романа, драма. Свака је (чак и најнеуспелија) запамтила понешто битно, што је прожето крвљу и служи рађања, и што је ближе истини од најистанчанијег сећања!

Свака смрт и свако умирање надживљују себе у преображењу, у забору огромном и на први поглед несхватљивом. Сваки издавач има свој змијски реп. И своје змијске чељусти.

Постоје уклетата места која треба заобилазити, где се замрзава чудесна и неизмерна енергија, енергија заблуда. И енергија вампира и њихових синова вампировића, и енергија пресвучених бараба, оних што шминкају мртваца и покушавају да га оживе – шта ја имам са свим тим? Узалудан је окршај са сабластима, ја чекам нешто друго – згодан час – ако до њега уопште дође – а понекада и долази – подстакнут најтривијалнијим чињеницама, реченицама, ситницама, мрвицама које покрећу камење старе воденице, ПУСТЕ ВОДЕНИЦЕ, напуштене поодавно... Ево, усред ове антикварнице чујем шкрипу воденичних каменова – између жрвња нашла су се зрна брда и година, стена и литица заорава, тзв. личности, огромна растојања, ОТПОЧЕЛА ЈЕ ДУГО ИШЧЕКИВАНА МЕЉАВА, и већ – фино бело брашно – сипи као снег – уметност ради душе.....

(Средином јануара 1995, Београд)

===

СРПСКА КЊИЖЕВНА ЗАДРУГА
Краља Милана 19, 11000 Београд
Драган Лакићевић, главни и одговорни уредник

Београд, среда 18. фебруар 2014.

Поштовани Уредниче,

Драги Драгане Лакићевићу,

Част ми је да Вам понудим рукопис „Шифра ЈЕГУЉА“ (рукопис условно речено романа на коме сам потрошио деценије и коначно га заокружио током пролећа минуле 2013. године), о коме могу да кажем, само две ствари: шта је тај рукопис ствари, види се већ на првој страници рукописа. Друго, што се усуђујем да кажем: да су неки од јунака ове књиге, (као на пример Михаило Петровић – Мика Адац) били и аутори СКЗ. Да ли ћу и ја то постати, у својој 63. години, то је оно на шта Ви треба да одговорите. Ја знам шта сам написао, наравно, али Вама остављам на савет да процените – занима ли то СКЗ да објави у некој од едиције за коју Ви одредите, или не. →

**СРП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд**

82 (497 . 11)

ЗАВЕТИНЕ+ : новине српске
ренесансе : стооке васељенске новине будућности /
одговорни уредник Бела Тукадруз . - 2014 . бр. 5 (сеп. .)
- - -

Београд : Сазвежђе Заветине , 2014 - (Београд : Бела
мануфактура Press) . - 43 cm

Тромесечно . - Штампано изда. почиње са бр. 5 . -
Друго издање на другом медијуму : Заветине + CD-
ROM) = ISSN 2334 - 8704

ISSN 2406-0399 = Заветине + (Штампано изд.)

COBISS.SR – ID 209645324

